

Arrest

nr. 88 185 van 26 september 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indische nationaliteit te zijn, op 2 april 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 24 januari 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, en van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op het tussenarrest nr. 86 399 van 28 augustus 2012, waarbij de debatten heropend worden en de partijen opnieuw worden opgeroepen te verschijnen op 18 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die *loco* advocaat D. SOUDANT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Volgens de onderstaande bestreden beslissing dient de verzoekende partij op 8 december 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2 Op 24 januari 2012 verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de aanvraag onontvankelijk. Dit is de eerste bestreden beslissing.

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 08.12.2009 werd ingediend door:

S., S.(...) (R.R.: (...))

Nationaliteit: India

Geboren te Bagwanpur op (...)1978

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werden door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijnde criteria van deze instructies niet meer van toepassing.

Betrokkene legt een arbeidscontract voor bij S. F.(...), d.d. 22.11.2009. In een door ons verzonden schrijven aan betrokkene d.d. 01.06.2011, staat uitdrukkelijk vermeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken instructies zal afgeven tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B. Uit een schrijven van het Vlaams gewest d.d. 20.12.2011 blijkt echter dat de aanvraag voor het bekomen van een arbeidskaart B geweigerd werd. Bijgevolg kan dit niet als een grond voor regularisatie aanvaard worden. Wat de lokale verankering van betrokkene betreft (betrokkene zou werkbereid zijn, zou al zijn sociale en economische belangen hier hebben, zou de Nederlandse en Franse taal machtig zijn, zou sociaal verankerd zijn, zou een uitgebreide vrienden- en kennissenkring hebben en kan verschillende getuigenverklaringen voorleggen), dient er opgemerkt te worden dat betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Volgens de voorgelegde getuigenverklaringen zou betrokkene reeds sinds 2005 in België verblijven. Echter betrokkene heeft geen enkele verblijfsaanvraag ingediend om tijdens die periode zijn verblijf te wettigen. Betrokkene heeft zich aldus bewust genesteld in illegaal verblijf en het feit dat hij nu geïntegreerd zou zijn, is louter het gevolg van zijn eigen houding. Om deze redenen kan de integratie van mijnheer onmogelijk een grond tot regularisatie vormen.”

1.3 Op 2 maart 2012 wordt voormelde beslissing aan de verzoekende partij ter kennis gebracht, samen met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) dat wordt gemotiveerd zoals daartoe opdracht werd gegeven in de hiervoor vermelde beslissing.

Dit bevel is de tweede bestreden beslissing die luidt als volgt:

“REDEN VAN DE BESLISSING :

- *De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten. (art. 7, alinea 1, 1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum.”*

2. Onderzoek van het beroep

2.1 De verwerende partij legt geen nota neer en geen administratief dossier. Bij tussenarrest nr. 86 399 van 28 augustus 2012 werd geoordeeld dat de beantwoording van het middel niet de beschikbaarheid van het administratief dossier behoeft. Er werd immers gewezen op wat volgt:

“De Raad van State oordeelde dat men een voorwaarde aan de wet toevoegt, indien de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel wordt toegepast. In dat geval beschikt de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer - wat dus in strijd is met de discretionaire bevoegdheid waarover de staatssecretaris beschikt (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RVS 1 december 2011, nr. 216.651). In casu heeft het betoog van de verzoekende partij inzake de schending van de door haar aangehaalde bepalingen tot doel een toepassing van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te verkrijgen. Het middel van de verzoekende partij lijkt bijgevolg niet dienstig.

Tot slot wordt erop gewezen dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat “Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf beroept betrokkene zich op de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werden door de Raad van State (RVS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.” zodat lijkt dat verduidelijkt wordt waarom de voormelde instructie niet meer kan worden toegepast.”

2.2 In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van “het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur waaruit rekening gehouden dient te worden met alle elementen van het dossier”, van het vertrouwensbeginsel, van het beginsel van de rechtszekerheid en van wettig vertrouwen en van artikel 1, § 1, 1°, a, b, c, en d van het koninklijk besluit van 7 oktober 2009 houdende bijzondere bepalingen met betrekking tot de tewerkstelling van sommige categorieën van buitenlandse werknemers. De verzoekende partij is tevens van mening dat er sprake is van een kennelijke appreciatiefout.

Waar de verzoekende partij ter adstruering van dit enig middel in haar verzoekschrift het volgende aanvoert:

“ENIG MIDDEL

SCHENDING VAN DE MOTIVERINGSPLICHT, NAMELIJKE SCHENDING VAN ARTIKELEN 2 EN 3 VAN DE WET VAN 29/07/1991 BETREFFENDE DE FORMELE MOTIVERINGSPLICHT VAN BESTUURSHANDELINGEN EN SCHENDING VAN ARTIKEL 62 VAN DE WET VAN 15/12/1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN:

SCHENDING VAN HET ALGEMEEN BEGINSEL VAN BEHOORLIJK BESTUUR WAARUIT REKENING GEHOUDEN DIEN TEGE WORDEN MET ALLE ELEMENTEN VAN HET DOSSIER SCHENDING VAN HET VERTROUWENSBEGINSEL;

SCHENDING VAN HET ALGEMEEN BEGINSEL VAN RECHTSZEKERHEID EN VAN WETTIG VERTROUWEN.

SCHENDING VAN ARTIKEL 1 1, 10 A, 8, C EN D VAN HET KONINKLIJK BESLUIT VAN 07/10/2009 HOUDENDE BIJZONDERE BEPALINGEN MET BETREKKING TOT DE TEWERKSTELLING VAN SOMMIGE CATEGORIEËN VAN BUITENLANDSE WERKNEMERS

KENNELIJKE APPRECIATIEFOUT;

1.. Betreffende de juridische begrippen:

1.1.

Artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen legt voor de Overheid de verplichting op haar beslissingen te motiveren.

De Wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motiveringsplicht van bestuurshandelingen voorziet evenwel een algemene motiveringsplicht van bestuurshandelingen met een individuele strekking.

Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 bepaalt uitdrukkelijk dat: « De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”

De formele motiveringsplicht bevat dus twee aspecten: het bestaan van een motivering en het adequate karakter hiervan.

De motivering dient de bestuurde in staat te stellen te kunnen inzien welke redenen de overheid ertoe geleid heeft de beslissing te nemen.

1..2.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur erkent eveneens een motiveringsplicht voor alle bestuurshandelingen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur legt daarnaast nog twee bijkomende verplichtingen op, met name de zorgvuldigheidsplicht en de evenredigheidsplicht.

De zorgvuldigheidsplicht brengt met zich mee dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze dient voor te bereiden. De beslissing dient eveneens het resultaat te zijn van een correcte feitenvinding. (Zie A. MAST, OVERZICHT VAN HET BELGISCH ADMINISTRATIEF RECHT, p.52)

(...) “Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. “(...)

(...) "Vervolgens wordt erop gewezen dat het zorgvuldigheidsbeginsel bij feitenvinding inhoudt dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen. Het horen betekent niet dat verzoeker mondeling diende te worden gehoord maar dat hij de mogelijkheid moet hebben gekregen om zijn standpunt op een nuttige wijze naar voor te brengen. (...) Arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 24 februari 2009 nr. 23.538 Zie ook: Arresten van de Raad van Staten dd. 2 februari 2007, nr. 167 411 en 14 februari 2006, nr. 154 954 Arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 22 december 2009 nr. 36 480 Het evenredigheidsbeginsel strekt ertoe dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

Een appreciatiefout in hoofde van de overheid bij het nemen van een beslissing tast de relevantie, de opportuniteit of het geschikt karakter hiervan. In een dergelijk geval dient de beslissing vernietigd te worden.

2. Instructies van 19/07/2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art bis van de wet van 15/12/1980

2.1.

De bestreden beslissing verwijst in haar motivering naar het arrest 198.769 van de Raad van State dd. 09/12/2009 en het arrest 215.571 van de Raad van State dd. 05/10/2011 om te stellen dat vreemdelingen zich niet meer op punt 2.8.B van de instructie van 19/07/2009 kunnen beroepen om de regularisatie van hun verblijf te bekomen.

In de bestreden beslissing geeft verwerende partij een andere draagwijdte aan het arrest van de Raad van State dd. 5/10/2011. Doch, het arrest van de Raad van State dd. 5/10/2011 stelde enkel dat de Dienst Vreemdelingenzaken en de Staatssecretaris geen bindende voorwaarden (in de zin van dwingend toe te passen regels) mogen toevoegen aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

In dezelfde beslissing verwijst verwerende partij evenwel naar zijn schrijven dd. 01/06/2011 waarin uitdrukkelijk vermeld staat dat de Dienst Vreemdelingenzaken instructies zal afgeven tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B.

2.2.

De motivering van de bestreden beslissing is op dit punt kennelijk tegenstrijdig. Enerzijds meent verwerende partij dat de instructie na het arrest nr. 198.769 v 09/12/2009 en het arrest nr. 215.571 van 05/10/2011 niet meer toegepast kan worden, anderzijds verklaart verwerende partij de aanvraag tot machtiging van verblijf ongegrond omdat er niet voldaan zou zijn geworden aan de voorwaarden van artikel 2.8.B van de instructies van 19/07/2009.

Immers, verwerende partij herneemt in lid 2 van de bestreden beslissing de voorwaarden van artikel 2.8.B van de bovenvermelde instructie en zodoende verwijst naar de criteria van de instructie van 19/07/2009 die zij meent niet meer te kunnen toepassen.

De motivering van de bestreden beslissing is kennelijk tegenstrijdig. Zij is inadequaat. Zij schendt dus artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 betreffende de formele motiveringsplicht van bestuurshandelingen, artikel 62 van de Wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen alsook het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Door zo te handelen heeft verwerende partij ook een kennelijke appreciatiefout gemaakt.

3. Omtrent de aanvraag van een vergunning tot tewerkstelling en een arbeidskaart binnen 3 maanden na de kennisgeving van de beslissing tot eventuele regularisatie van het verblijf (zie punt 2.8.B van de instructie)

Voor zover de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de bestreden beslissing niet nietig zou verklaren omwille van de bovenvermelde tegenstrijdigheid in de motivering (zie supra punt 2 van huidig verzoekschrift), wenst verzoeker nog op te werpen dat hij conform de inhoud van de brief dd. 01/06/2011 heeft gehandeld.

Bij gevolg is de bestreden beslissing strijdig met de verbintenissen van verwerende partij zoals bepaald:

- in punt 2.8.B van de instructie dd. 19/07/2009,
- in de verklaring van de toenmalige Staatsecretaris op 09/12/2009 die zich ertoe verbond de instructie te blijven toepassen op grond van zijn discretionaire macht,
- in het schrijven dd. 01/06/2011 van verwerende partij aan verzoeker,

Verzoekers werkgever heeft immers binnen 3 maanden vanaf 01/06/2011 een toelating tot tewerkstelling aan het bevoegd gewest aangevraagd. Het Vlaams Gewest heeft weliswaar op 20/12/2011 een negatieve beslissing genomen waartegen verzoekers werkgever, binnen de nuttige

termijn, een beroep heeft ingesteld. Thans is de beslissing van het Vlaams Gewest nog niet definitief daar het beroep nog hangende is.

Bijgevolg is de beslissing van ongegrondheid dd. 24/01/2012 kennelijk voorbarig vermits de gestelde voorwaarden tot op heden werden nageleefd (binnen de termijn van 3 maanden na kennisgeving van de beslissing dd. 01/06/2011 werd er een aanvraag tot tewerkstelling ingediend door verzoekers werkgever). De beslissing tot weigering tot werkvergunning en arbeidskaart werd binnen de nuttige termijn aangevochten. De behandelingstermijn voor de afhandeling van een dergelijk beroep door de bevoegde minister is 3 maanden.

Redelijkerwijze kon verwerende partij op 24/01/2012 nog geen beslissing nemen waarbij zij de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd. 08/12/2009 ongegrond verklaart terwijl de aanvraag tot tewerkstelling en tot arbeidskaart B nog steeds kan worden ingewilligd door de bevoegde minister in graad van beroep.

De bestreden beslissing schendt dus artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 betreffende de formele motiveringsplicht van bestuurshandelingen, artikel 62 van de Wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen alsook het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

De bestreden beslissing schendt ook artikel 1 § 1, 10 a, b, c en d van het Koninklijk besluit van 07/10/2009 houdende bijzondere bepalingen met betrekking tot de tewerkstelling van sommige categorieën van buitenlandse werknemers vermits verwerende partij nog niet kan stellen dat er in onderhavig geval geen arbeidskaart zal kunnen worden voorgelegd (het beroep bij de bevoegde minister van het Vlaams Gewest is nog steeds hangende)¹ [¹ In onderhavig geval kan er nog geen sprake zijn van niet naleving van , zoals bepaald in artikel 1 § 11° d van het voormeld Koninklijk Besluit van 07/10/2009]. Bovendien zijn al de andere voorwaarden van het voormeld artikel van het K.B. van 07/10/2009 vervuld.

Door zo te handelen heeft verwerende partij ook een kennelijke appreciatiefout gemaakt.

4. Betreffende de toepassing van de instructie dd. 19/07/2009 na het arrest nr 198.769 dd. 09/12/2009 van de Raad van State:

In de bestreden beslissing meent verwerende partij dat de criteria van de instructie niet meer van toepassing zijn.

Naast de tegenstrijdigheid tussen deze stelling en een ander punt van de motivering (zie supra punt 2 van huidig verzoekschrift) is de stelling inzake de ontoepasselijkheid van de criteria van de instructie van 19/07/2009 in strijd met de verbintenissen en het beleid van de overheid na 09/12/2009 in de regularisatiedossiers ingediend op grond van de voormelde instructie.

Na de vernietiging van de instructie dd. 19/07/2009 door het arrest nr. 198.769 van 09/12/2009 van de Raad van State heeft toenmalige Staatsecretaris Wathelet zich ertoe verbonden de criteria van de instructie van 19/07/2009 te blijven toepassen op grond van zijn discretionaire macht. Dit werd officieel bevestigd in persconferenties en op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Tot op heden blijft de Dienst Vreemdelingenzaken onder de voogdij van de huidige Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de criteria van de instructie van 19/07/2009 toepassen op al de hangende regularisatiedossiers die zich op deze instructie hebben beroepen.

De beslissing om de criteria van de instructie in onderhavig geval niet toe te passen ondanks de praktijk van de Dienst Vreemdelingenzaken sedert het arrest nr. 198.769 van 09/12/2009 van de Raad van State druist kennelijk in tegen het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en het vertrouwensbeginsel.

Een motivering verwijzend naar het arrest nr. 198.769 van 09/12/2009 van de Raad van State om in onderhavig geval de criteria van de instructie van 19/07/2009 niet meer toe te passen is ook inadequaat. Een dergelijke motivering zou dus ook haaks staan op artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 betreffende de formele motiveringsplicht van bestuurshandelingen en op artikel 62 van de Wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Een dergelijke motivering van de uitvoerende macht valt ook moeilijk te verzoenen met artikel 1 § 1, 1° a, b, c en d van het Koninklijk besluit van 07/10/2009 houdende bijzondere bepalingen met betrekking tot de tewerkstelling van sommige categorieën van buitenlandse werknemers die door dezelfde uitvoerende macht ongewijzigd werd toegepast na de bovenvermelde arresten van de Raad van State.

5. Foutieve mededelingen in de bestreden akten namelijk de beslissing dd. 24/01/2012 en het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 02/03/2012 Ten onrechte vermeldt het bevel om het grondgebied te verlaten dat de bestreden beslissing dd. 24/01/2012 medegedeeld werd op 24/01/2012. Doch, de

bestreden beslissing dd. 24/01/2012 werd pas ter kennis gegeven op 02/03/2012 zoals vermeld staat op pagina 2 van de bestreden beslissing “kennisname op 02 maart 2012” Deze grove vergissing omtrent de datum van de mededeling van de beslissing zou bij de rechtzoekende de indruk kunnen wekken dat hij niet meer op een nuttige wijze beroep zou kunnen aantekenen tegen de bestreden beslissing hoewel hij pas op 02/03/2012 hier kennis van heeft kunnen nemen.

Verzoeker meent tevens dat deze onnauwkeurigheden in de bestreden beslissing en in het bevel om het grondgebied artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 betreffende de formele motiveringsplicht van bestuurshandelingen, artikel 62 van de Wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur en het vertrouwensbeginsel schendt. Dit vormt ook een appreciatiefout in het hoofd van de overheid.”

blijkt dat het betoog van de verzoekende partij, in tegenstelling tot de bestreden beslissing alwaar wordt benadrukt dat de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 gelet op rechtspraak van de Raad van State niet meer van toepassing zijn, erop gericht is alsnog een toepassing van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te verkrijgen, meer bepaald van het criterium 2.8B zoals geïntroduceerd door voormelde instructie. Haar argumentatie beperkt zich tot het bekritisieren van de omstandigheid dat de verwerende partij *in casu* geen toepassing heeft gemaakt van deze instructie. Voorts meent de verzoekende partij dat de motivering niet afdoende is, minstens tegenstrijdig.

2.3 Ter terechtzitting van 18 september 2012 uitdrukkelijk uitgenodigd te reageren op het tussengekomen tussenarrest nr. 86 399 van 28 augustus 2012, verwijst de verzoekende partij naar haar verzoekschrift en stelt zij dat de vernietigde instructie toepassing kan blijven vinden samen met artikel 9bis van de vreemdelingenwet, doch dat geen bijkomende elementen aan de wet mogen worden toegevoegd. De verwerende partij stelt dat het middel van de verzoekende partij niet dienstig is.

2.4 De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de vreemdelingenwet. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De eerste bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet en naar de redenen waarom de elementen die de verzoekende partij heeft aangehaald in haar aanvraag niet volstaan om haar te machtigen tot verblijf en de aanvraag bijgevolg ongegrond verklaard wordt. In de tweede bestreden beslissing wordt verder, bij verwijzing naar en in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten en meer bepaald niet in het bezit is van een geldig paspoort en geldig visum.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

Waar de verzoekende partij stelt als zou de eerste bestreden beslissing behept zijn met een tegenstrijdigheid daar enerzijds wordt gesteld dat de criteria van de vernietigde instructie, gelet op de rechtspraak van de Raad van State, niet meer van toepassing zijn, doch de verwerende partij anderzijds de voorwaarden van het criterium 2.8B van de vernietigde instructie herneemt, dient opgemerkt dat de verzoekende partij er een verkeerde lezing van de eerste bestreden beslissing op nahoudt. Reeds in de

aanhef van de eerste bestreden beslissing wordt immers uitdrukkelijk de reden aangegeven waarom de criteria van de vernietigde instructie geen toepassing meer vinden. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing(en) zijn genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissingen kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de vreemdelingenwet blijkt dan ook niet.

2.5 Er dient op het volgende gewezen te worden:

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging dus niet wordt toegekend aan de verzoekende partij. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State van 9 december 2009 met nr. 198.769 omdat zij *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt.”*

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat dit artikel geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie. De verzoekende partij kan uit het al dan niet voldaan zijn aan bepaalde criteria uit voornoemde instructie, op zichzelf geen rechtsmiddel putten om tot de onwettigheid van de beoordeling van de bestreden beslissing te besluiten (RvS 6 maart 2012, nr. 218.332).

Uit hetgeen voorafgaat, volgt dat *in casu* het betoog van de verzoekende partij inzake de schending van de door haar aangehaalde bepalingen en beginselen in het enig middel, dat een toepassing van de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 vooropstelt, niet dienstig is. Waar de verzoekende partij voorhoudt dat de verwijzing in de bestreden beslissing naar de eerdere brief van 1 juni 2011 een toepassing van de voormelde instructie inhoudt, berust deze stelling op een verkeerde lezing. De verwerende partij geeft met deze verwijzing louter te kennen waarom de eerdere gedane belofte, met name over te gaan tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister, niet kan worden uitgevoerd: deze belofte werd voordien toegezegd mits een arbeidskaart zou worden voorgelegd, wat *in casu* niet is geschied. Uit deze vaststelling kan niet noodzakelijkerwijze worden afgeleid dat de verwerende partij nog overgaat tot toepassing van de voormelde instructie. Het motief is niet tegenstrijdig en evenmin onjuist. De verzoekende partij weerlegt dit motief niet. De bewering dat zij heeft gehandeld conform dit schrijven wordt door de verzoekende partij niet aangetoond. Trouwens erkent de verzoekende partij dat het Vlaams Gewest de arbeidskaart weigerde. Het gegeven dat mogelijks een beroep hangende is tegen deze weigering doet aan het voorgaande geen afbreuk. De aangehaalde schending van artikel 1, § 1, 1° a, b, c en d van het koninklijk besluit van 7 oktober 2009 houdende bijzondere bepalingen met betrekking tot de tewerkstelling van sommige categorieën van buitenlandse werknemers is niet dienstig.

Hetgeen door de verzoekende partij ter terechtzitting van 18 september 2012 wordt geformuleerd, doet hieraan evenmin afbreuk.

2.6 Ten overvloede wordt opgemerkt dat, specifiek wat het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel betreft – daargelaten de vraag of er een administratieve praktijk bestond derwijze dat de verzoekende partij er mocht van uitgaan dat zij verder in België mocht verblijven – deze praktijk hoe dan ook *contra legem* zou geweest zijn. Het vertrouwensbeginsel brengt niet mee dat vertrouwen dat zou zijn gewekt door een administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een zekere tijd niet de hand aan de wet te houden. Het is in dit licht evenmin relevant dat, zoals de verzoekende partij beweert, de staatssecretaris zich ertoe verbonden heeft om bepaalde (procedurele) toezeggingen te doen in het kader van de vernietigde instructie van 19 juli 2009. Het aspect van het middel gesteund op het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel is niet gegrond (RvS 4 maart 2002, nr.104.270).

Waar de verzoekende partij de bestreden beslissingen verwijt onnauwkeurigheden te vermelden betreffende de data van kennisgeving of kennisname, toont zij geen belang bij deze grief nu zij tijdig beroep heeft aangetekend.

Het enig middel is in alle onderdelen ongegrond.

2.7 Met betrekking tot de tweede bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten, stelt de Raad vast dat dit bevel is genomen in uitvoering van de eerste bestreden beslissing, zoals ook uitdrukkelijk uit de eerste en in enige mate uit de tweede bestreden beslissing blijkt, en dat de verzoekende partij ten aanzien van de tweede bestreden beslissing, - naast wat zij stelt in haar verzoekschrift, met name dat het bevel om het grondgebied te verlaten een verkeerde datum van kennisgeving van de eerste bestreden beslissing zou vermelden, doch waar dient te worden opgemerkt dat met de zinsnede *“In uitvoering van de beslissing van de staatssecretaris (...) meegedeeld op datum van 24/01/2012”* in de eerste bestreden beslissing louter wordt bedoeld op het gegeven dat het bevel om het grondgebied te verlaten aan de verzoekende partij wordt gegeven in uitvoering van de eerste bestreden beslissing genomen op 24 januari 2012 en ter benadrukking van deze link -, geen specifieke middelen aanvoert, zodat het beroep tegen de tweede bestreden beslissing, samen met het beroep tegen de eerste bestreden beslissing, wordt verworpen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig september tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN